

Seza Kutlar Aksoy

ŞEKER KIZ VE
BÜYÜLÜ ELMA

Roman

ÇAGDAŞ TÜRK EDEBİYATI

Resimleyen: An-Su Aksoy

4. basım

CAN
ÇOCUK

Seza Kutlar Aksoy

ŞEKER KIZ VE BÜYÜLÜ ELMA

Çocuklar doğayı ve yaratmayı seviyorlar,
bozmayı değil; tıpkı Şeker Kız gibi

Arkadaşlarından farklı bir hayal dünyası var
Şeker Kız'ın: Elmalarla, zeytinlerle konuşuyor; tavukların
sırtına binip oradan oraya koşturuyor, masalların içinde
yaşıyor. Bu yolculukları sırasında doğaya yapılan kötülüklerin
farkına varıyor; altın için kesilen zeytin ağaçlarına, yol yapmak
için yeşil otlakları yok edilen ineklere ve hormonlu
meyvelere üzüliyor. Derken, taptaze elmadan
bir ısırık alıyor ve...

KDV İÇİNDEDİR
8.00 TL

GAN
ÇOCUK

ISBN 978-975-00-0000-0

9 789750

Seza Kutlar Aksoy
ŞEKER KIZ VE
BÜYÜLÜ ELMA

Resimleyen: An-Su Aksoy

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2010

4. Basım: 1000 adet, Aralık 2012

ISBN 978-975-07-1167-1

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

.....

Seza Kutlar Aksoy

Çocukken, düş kurmayı, komik masallar uydurmayı severdim. Bir de baktım çocuk-büyük olmuşum. Kurduğum düşler, serüvenler kitaba dönüşmüş. Kitaplarımdan bazıları: *Uyku Ağacı, Noktacık, Yolculuk, Tomurcuk ve Pembe Kedi, Nun Gelince, Şişko Patates, Akıllı Anka, Büyülü Bahçe, Küçük Prenses ve Kardelen, Başodanın Gizemi, Aşk Kalır*. Sıtkı Dost Yarışması'nda Mansiyon, Kırmızıfare Öykü Yarışması'nda Büyük ödül, 2007 Tudem resimli kitap Yarışması'nda Birincilik, 2009 TMMOB Mimarlar Odası'nın *Kentimi Okuyorum* Yarışması'nda Birincilik Ödülü aldım. *Memo'nun Serüvenleri*, TRT Yurtdışı Yayınları'nda yayımlandı. *Mavi Kuş* adlı öyküm sahnelendi. Serüvenlerimi okurlarımla paylaşmaktan çok keyif alıyorum.

ŒEKER KIZ VE BÜYÜLÜ ELMA

İçindekiler

- Œeker Kız ve Büyülü Elma, 9
Hormon, 14
Masal Ustası, 17
Doğa Ana, 21
Cüce Cochın, 26
Kendine Yetmek, 30
Büyülü Zeytin, 35
Güzellik, 40
Çirkinlik, 51
Deli Dana Ziya, 58
Hu Hu Komşu, 61
Öküz Bakışı, 66
Bozulan Dünya, 73
Yaratmak, 76

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

THE
MUSEUM

Coline Dünya'ya Sevgilerimle...

Coline Dünya'ya sevgilerimle...

Şeker Kız ve Büyülü Elma

Oda altın pırıltılarla doluydu. Şeker'in siyah saçlarında dans ediyordu gün ışıkları. Sekiz yaşındaki küçük kız büyük bir dikkatle elma resmi yapıyordu. Resim yapmak onun en sevdiği şeydi. Şeker'in yaptığı elma, karşısındaki eğri büğrü gerçek elmadan daha güzeldi.

Soluk aldıkça burnundan, "Fısss... Fortt..." diye komik bir ses çıkıyordu. Pis nezle yüzünden burnu tıkalıydı ve bu yüzden okula gidememişti. Şeker, tam parlak kırmızıya boyadığı elmanın sonuncu yeşil beneğini yaparken hapşırıldı. Resim de hapşırığın şiddetinden havalandı, gerçek elmanın üstüne kondu. Şeker tıslayarak resmi kaptı. Üstündeki tükürükleri kırmızı pijamasının koluyla silmeye başladı. Kâğıt hışırtısına eşlik eden tuhaf bir ses geldi kulağına.

"Burnum tıkalı, ondandır," diye düşündü. Özenle

burnunu çekti. "Cırrtt..." Ses devam edince koşup lavaboda burnunu bir güzel temizledi.

Salonda oturan çok bilmiş büyükanne, "Portakal suyu içmezsin. Meyve sebze sevmezsin. O hormonsuz güzel elmayı senin için aldılar pazardan. Yeseydin nezle olmazdın," diye homurdandı.

Şeker nazikçe, "Mikrop, babaanne... Mikrop," dedi. "Arkadaşım nezleydi. Ondan bulaştı işte! Hem o elma güzel değil. Ben çok güzel bir elma resmi yaptım."

"Sonra yaparsın. Şimdi git yat," dedi yaşlı kadın. Burnundaki gözlüğü çıkarıp Şeker'e baktı. "Ateşin var galiba. Suratın kızarmış," dedi. Sonra tam eliyle Şeker'in alınına dokunurken, ortalık birbirine girdi.

"Hapşuuuuu..."

"Ay, ayyyy! Kapa ağzını. Bana da bulaşacak."

"Hapşu, hapşu, hapşuuuuu..."

Şeker ağzını kapadı, ama soluk alamadığından açmak zorunda kaldı. Nezleyi elbette kimseye bulaştırmak istemezdi. Koşup resmin başına oturdu. Kafasını eğip buruşan resmi düzeltmeye çalıştı. O tuhaf ses yeniden geldi kulağına. Ardından sanki bir bebek ağlıyormuş gibi bir ses:

"Ühü, ühüüüü..."

Şeker'in gözleri şaşkınlıktan fırl fırl döndü. Resmi kaldırıp önce sol, sonra sağ kulağına yanaştırdı. Evet, evet. Basbayağı hıçkırıyordu resim elma. Sonra

ses gitgide yükseldi ve, "Beni beğenmiyor işte!" diye çınçın öttü.

"Neeee?" dedi Şeker nezleden kalınlaşmış sesiyle. "Ateşim yükseldi galiba. Anlamadım. Kim beğenmiyor seni? Haaaa?"

"O işte. Şu karşıda duran elma."

"Neeeeee!" dedi Şeker yeniden. Bu kez kızgındı ve yüzü öfkeden morarmıştı.

İşte buna dayanamazdı. Sınıfta en güzel resmi Şeker'in yaptığını herkes bilirdi. Fil, zürafa, aslan, hatta timsah resmini bakmadan çizebilirdi Şeker. Büyüyünce ressam olacaktı. İnanılır gibi değil!

"Seni ben çizdim ve sen ondan güzelsin," dedi öfkeyle. "Şu eciş bücüş elma mı söyledi bunu? O kendine baksın. Hem uydurma. Elmalar konuşmaz."

"Uydurmuyorum, konuşuyor," dedi resim elma. "Ve beni beğenmiyor. Yırt beni, çöpe at."

"Onu atarım daha iyi. Peki ben neden duymuyorum onu?"

"Çünkü onu sevmiyorsun. Tadını bile bilmiyorsun."

Şeker gözlerini dikip elmayı iyice inceledi. Acaba sesi ince mi kalın mı diye merak etti. Ağzı nerede acaba? Yoksa gözlerini dikmiş, Şeker'e mi bakıyor?

Resim elma, "Ühhü, ühhhüü... Çirkinim işte," diye haykırdı yeniden.

"Tatlım, üzülme. Çok güzelsin," dedi Şeker. Resmi tükürüklü dudaklarıyla öptü.

“Sor bakalım onunla nasıl konuşabilirim?”

Resim daha da buruştu. Dedi ki:

“Onu sevmen gerekmiş. Resim yapmayı çok sevdiğin için beni anlıyormuşsun. Onu duyman için de yemen gerekmiş.”

“Pöh!” dedi Şeker. “Çok saçma. Bir şeyle konuşmak için ille yemem mi gerek! Annemle babamı çok seviyorum, onları anlıyorum, ama yemiyorum. Balık yedim, ama hiç konuştuklarını duymadım. Bu elmanın şekli gibi kafası da tuhaf çalışıyor galiba.”

Böyle deyip kıkırdedi Şeker.

“Hiç komik değil. Gülme!” diye bağırdı resim elma. “O çok özel ve güzel bir elma. Yani öyle diyor. Yeryüzünde az bulunan hormonsuz elmalardan biriymiş. Neden beni hormonlu yaptın, haaa?”

Hormonlu mu? O da neymiş? Yoksa hormon yüzünden mi resim böyle buruş buruş oldu? Aslında gerçekten kötü bir elma resmi bu. Renkler birbirine karışmış. En iyisi onu yırtıp daha güzelini yapmak. Şeker önce mavi kalemle resim elmayı karaladı. Sonra birden yırtıp parçalarını havaya savurdu.

Şimdi burnunun tıslaması dışında ses yoktu. Küçük kız özenle kar beyazı kâğıda yeni bir elma resmi çizmeye başladı. Fakat o da nesi! Bu kez kulaksız, at kuyruklu bir tavşan resmi çizdi. Bir sonraki annesinin yeni aldığı şapkaya benzedi. Çıldırılmak üzereydi Şeker. Sanki biri elini itip yaptığını bozuyordu. Hayatta

en sevdiği şeyi yapamamak... İşte küçük kızın başına gelen şimdi buydu. İnsan düşünde görse inanmaz. Gözlerini komik elmaya dikip, "Resim yapamıyorum işte babaanne!" diye haykırdı Şeker.

"Canımın içi, resim yapacağına elma ye. Elma giren eve doktor girmez. Yersen daha iyi yaparsın."

Sanki babaanne elmaymış ya da elma konuşuyormuş gibiydi... Kafası karmakarışık oldu Şeker'in. Kısacık bir an, "Acaba doğru mu söylüyorlar?" gibi bir şeyler geçti aklından. Hatta elmayı gıdıklarsa belki gülerdi bile. En sonunda burnunu silip, "Hiç böyle şey olur mu? Ateşim çıktı herhalde," diye düşündü.

Elmayı, tavşanlı, şapkalı resimlere paketlerken "Yemiycem işte!" diye mırıldandı. Kendini yatağına attı.

Hormon

O hafta sonu Şeker yatağını; ilaçlar ve vitaminler de Şeker'in midesini boş bırakmadı. Küçük kız sonunda kendini iyi hissetti. Bu arada babasının, hormonlarla ilgili olarak yanıtladığı her şeyi ilgiyle dinledi.

Hormonları vücudumuzdaki salgı bezleri salgılar. Kan yoluyla gerekli yerlere giderler. Pek çok hormon vardır. Peki ne işe yarar bu hormonlar acaba? Vücudumuzdaki dengeyi sağlarlar. Büyümemiz, kadın ya da erkek olmamız hormonlar yüzündendir. Bebeklerin dünyaya gelmesini de hormonlar sağlar.

Peki, Şeker, arkadaşları ve annesi babası dans edip eğlenirken de hormonlar çalışıyor mu? Evet! Neşe veren hormonlar sağlıyor bunu. Beyni çalıştıran hormon yüzünden Şeker'in kafası araba gibi tıkr tıkr çalışıyor. "Rın, rınnnnn..." Şeker bu hormonlar yüzünden doğdu ve kız oldu. Büyüme hormonu yüzünden kocaman annesi gibi güzel bir kadın olacak.

Küçük kız, anlatılanları kafasında tamamladı. Şeker'in resimleri galerilerde sergilenecek. Onları satın alanlar çok çok paralar verecekler. Şeker de gidip o parayla dondurma, pasta, oyuncak alacak. Elbette arkadaşlarıyla birlikte yiyip eğlenecekler. O zaman çok yararlı bu hormon.

Kahvaltıda sıra en önemli soruya geldi:

"Hormon elma için de yararlı değil mi baba?"

"Bitkilerde doğal hormon var zaten," dedi babası. "Uygun şekilde dışarıdan da verilebilir. Ama yanlış zamanda ve çok kullanıyorlar. Kontrol da edilmeyince, onları yemek zarar veriyor. Pazardan hormonsuz elmayı bu yüzden aldık."

Şeker yutkundu. Saçma olduğunu bile bile, "Acaba babam elmanın konuştuğunu duyuyor mu?" gibi bir şeyler geçti aklından. Sorsa olmazdı.

Tam o sırada, "Çok tatlıymış," dedi babası. "Keşke beni Şeker yeseydi diyor."

"Neeee? Yersem güzel resim yapabilir miyim? Sorar mısın baba!"

Böyle deyip güldü Şeker.

"Yuttum," dedi babası da gülerek. "Tam duyamadım, ama galiba evet dedi."

Bunlar şakaydı besbelli. Yine de Şeker'in düş gücü, masal uydurma yeteneği farklı şeyler söylüyordu.

"Babam elmanın konuştuğunu duydu, ama onu

yuttu. Resim yapamayacağım işte," diye geçti içinden.

Öfkeyle babasına bakıp sonuncu zeytini ağzına attı. Çiğnerken çıkan sesler çatal bıçak gürültüsüne karıştı. Şeker, dişlerini fırçalayıp hemen hazırlandı, okula yollandı.

Masal Ustası

Şeker çok yetenekli bir kızdı. Bunu biliyordu bilmesine de bu yetenekleri zaman zaman başına iş açıyordu. Örneğin resim yeteneğini bilenler, ev ödevlerini ona yaptırmak için yalvarıyorlardı. Daha geçen hafta Ziya'ya hemencecik turuncu bıyıklı bir kedi yapıvermişti. Ama öğretmen gözlerini oğlanın yeşil gözlerine dikip, "Bunu Şeker yapmış," demişti. Nasıl anladıysa...

"Bana ne!" dedi oğlan, ayağını yere vurdu.

"Hadi kendin bir resim yap."

"Gelmiyor ki..." dedi Ziya.

"Ne gelmiyor?"

"Aklıma kedi gelmiyor."

"Peki aklına ne geliyorsa onu yap."

"Aklıma Şeker geliyor, ama çizemem. Çünkü o çok güzel. Ya çirkin çizersen! Zaten Şeker orada. Bu resmi de o yaptı."

Şeker tam oğlanı koşup öpecekken, öğretmen Şeker'e doğru parmak sallayıp şöyle demişti:

"Bu son olsun. Herkes kendi resmini kendisi yap-sın. Sana da doğruyu söylediğin için teşekkür ederim Ziya."

"Bi' şey değil," dedi oğlan ağzını çarpıtarak.

İşe bak! Resmi Şeker yapıyor, teşekkürü Ziya hak ediyor. Bir de ağzını çarpıtıyor. Yaptığı iyilikle-ri, Şeker'in yeteneklerini bazı çocukların anlaması olanaksız. Bir daha asla kimseye resim yapmayacak. Zaten istese de yapamaz. Resim yapamıyor ki artık... Uffff....

Neyse ki öteki yeteneği var: Bir masal ustası ol-duğunu sınıfta çoğu bilir. Şeker, okulun üstüne uçan daire konduğunu söylediğinde bütün sınıf bakmak için bahçeye koşmuştu. Ayın turuncu bıyıklarını, öğretmenin o gün pembe bir bulut olarak okulun üstünden uçtuğunu söylediğinde tembeller sevinçle

zıplamıştı. Ama öğretmen sınıfa girince zıplama sırası çalışkanlardaydı.

“Şeker uydurmuş. Yine uydurmuş,” diye tepinmişlerdi. Ne uydurması! Öğretmenin pembe bulut buklelerini, hatta el sallayıp çatının üstünden süzül-düğünü bile görmüştü Şeker. Yani tam olarak değil, ama o pembe bulut öğretmene o kadar çok benziyordu ki...

Bakalım bugün okulda başına neler gelecekti! Acaba resim konuştu dese yine uydurdu mu derler! Ya da elmanın söylediklerini anlatsa... Hayır, hayır. En iyisi hormondan başlamak...

Okula gider gitmez hemen konuyu açtı. Çocuklar hormon konusunu sevinçle karşıladılar. Herkesin bu konuda anlatacağı ne çok şey vardı.

Ziya, “Dedem hormonu azaldığı için kel oldu,” dedi.

Kaan, “N’olmuş yani!” dedi. “Benim babam da kel. Ama benim babamın parası çok. Saç ektirecek.”

Ziya, “Babanın kafası toprak mı?” deyince çocuklar güldüler.

Gülmeyen sadece Çiçek’ti.

“Gülmeyin. Büyüyünce Kaan da kel olacak,” dedi. “Benim anneannemin bıyıkları çıktı. Hiç gülme dedi bana. Onun yaşına gelince sakalım bile çıkarmış. Yaaa...”

Birgül, “Benim annem hormonsuz çilek alıyor,”

dedi. "Kızın biri hormonlu çilek yemiş, üç yaşında memeleri çıkmış."

"Ben de yedim hormonlu çilekten," dedi Ziya korkarak.

Oğlanlar üstüne atılıp memesini görmek için çekiştirdiler. Şeker, babasından duyduklarını anlatamadan öğretmen sınıfa girdi. Üstelik Şeker, hormonların, Kaan'ın kel babasına, Çiçek'in bıyıklı büyükannesine ve elmalara yaptıklarını daha çok merak eder oldu. Bu yüzden ilk fırsatta parmak kaldırıp, "Hormonsuz elmayı merak ediyorum," demek zorunda kaldı. Bilse bilse öğretmen bilirdi bunu. Bütün çocuklar gözlerini güzel öğretmene dikip bakalım ne diyecek diye merakla beklemeye başladılar.

Doğa Ana

Öğretmen Ayşin Hanım bu konuda çok dertliydi. Çok da duyarlı. Hafta sonları hormonsuz meyve, sebze almak için Feriköy'deki pazara gitmek çok zamanını alıyordu. Hem yol parası hem de zaman kaybıydı. Üstelik de onca yiyeceği eve taşımak gerçekten zordu. Evinin yakınındaki manavda kulaklı biberleri, taş gibi lezzetsiz domatesleri, güneş yüzü görmemiş, serada yetiştiği söylenen, her mevsim bulunan patlıcanları mutfağa sokmak istemiyordu. Canikosu, üç yaşındaki Samara'sı doğal besinle büyümeliydi. Sonra babasının satmak zorunda kaldığı Edremit'teki zeytinliği aklına geldi. Çevredeki herkes yazlık site, otel yapılsın diye güzelim zeytinlikleri elden çıkarmış, babasının küçük arazisi de istemeden satılıvermişti.

Genç kadın bu yüzden biraz kızgın, bunları, sonra bu konuda aklına gelenleri hızla sıralamaya başladı.

Konuşmanın içinde sözü en çok geçenler doğa ana, para hırsı yüzünden gözü dönen adamlar, bir de doğanın dengesiydi. Bu arada havada uçuşan sözcükler arasında suni gübre, göç eden kuşlar, caretta caretta, eriyen buzullar, nükleer enerji, savaşlar, şişmanlasın diye hormon verilen koyunlar, inekler, genleriyle oynanmış tohumlar, kulaklı biberler vardı.

Öğretmenin son olarak söylediği, "Ağaçlar yok oluyor," sözüne, Serin karşı çıktı:

"Ama ben gördüm. Ağaç var," dedi.

"Ormanlar... Ormanlar yok oluyor," dedi öğretmen hemen. "Belli ki anlatamadım. Şimdi yeniden başlıyorum. Toprak ana çok verimlidir. Bitkiler, hayvanlar çürüyünce doğal gübre oluyor. Solucanlar toprağı karıştırma ve taşıma işini yapıyorlar. Bitkiler, besinler, yani bildiğiniz meyveler, sebzeler bu doğal gübre ile karışmış toprakta beslenip güneş ışığı ve sularla gelişiyorlar. Doğru olan bu. Oysa şimdi çok para kazanmak için toprağı suni gübre, hormon koyuyorlar. Tohumlar ve yetiştığı toprak doğal değil. Meyveler, sebzeler hemencecik büyüyorlar. Sakın Şeker'in sorduğı bu hormonlu meyveleri yemeyin. Anladınız mı?"

"Zaten ben hiç yemem," dedi Birgül.

"Ben de..." dedi Şeker.

"Şeker hiç meyve yemez ki," dedi Ziya. "Kendi söyledi."

"Hormonlu meyve yememesi iyi," dedi öğretmen.

"Zaten ben de ondan yemiyorum," dedi Şeker.

Bunu söyler söylemez kafasında bir şimşek çaktı. Belki de gerçekten meyveler hormonlu olduğu için yemiyordu. Evet, evet... Böyle olmalı. Acaba hormonsuz elmayı yese mi? O zaman belki yeniden güzel resim yapabilir. Karar veremedi Şeker. Şimdilik erteledi.

Tam o sırada öğretmen şöyle dedi:

"Şekilleri belki ötekiler gibi değildir ama nasıl lezzetlidir bir bilseniz. Ah! O meyvelerin dili olsa da bir anlatsa."

"Anlattı zaten," dedi Şeker heyecanla.

"Nasıl? Anlamadım!"

"Yani sesini duyamadım ama... Çünkü babam onu yuttu. Ben resim yapamıyorum işte."

"Söylediklerinden bir şey anlaşılıyor. Doğanın dengesiyle resmin ne ilgisi var?"

"Bilmem," dedi Şeker şaşkın şaşkın. "Ben de hiçbir şey anlamadım ki."

"Ne anlatıyorum deminden beri! Anlayan var mı?"

"Ben anladım," dedi Ziya. "Solucanlar toprağı karıştırınca çilekler hormonsuz olur. O zaman da benim memem çıkmaz."

Öğretmenin şaşkın bakışları arasında tüm çocuklar önce elleriyle göğüslerini yokladılar, sonra yakalarını açıp bakmaya çalıştılar.

Yaptığı bunca konuşmanın boşa gittiğini düşünen genç kadın sinirlendi.

"Oraya değil, bana bakın, bana bakın!" diye bağırdı.

Çocuklar bu kez gözlerini öğretmene, daha doğrusu genç kadının göğüslerine diktiler gözlerini. Hatta Kaan, "Öğretmenim, siz hormonlu çilekten çok mu yediniz?" diye sordu.

"Anlamadım," dedi genç kadın. "Ben dikkat ederim. Neden sordun?"

"Şey..." dedi oğlan. Ağzını burnunu kırıştırdı. "Hiiiççç..."

"Bugün bir tuhafılık var sizde. Dersle ilgilenin."

Sonra genç kadın öfkeyle arkasını döndü ve tahaya şunları yazdı:

"Doğa Ana"

"Ödeviniz bu. Gelecek hafta dünya çevre gününü kutlayacağız. Bir de yarışma var. Sınıftaki en güzel metni ya da resmi seçeceğim. Yarışmaya göndereceğiz. Yazılar en az bir sayfa olacak. Önce herkes kendi araştırmasını yapacak. Sonra üç kişilik gruplar halinde çalışılacak. Masal da yazabilirsiniz. Anne babalar yazmasın. Yoksa kabul etmem. Anlaşıldı mı?"

Neyse ki tam o sırada zil çaldı. Böylece bazı çocuklar Ayşin Hanım'ın hormonlu çilekten çok yediğini kendi aralarında kıkırdayarak konuşma fırsatı buldular. Şeker birkaç kez, "Babam anlattı. Hormon

yüzünden. Kızların hormonu başka olur," dediyse de çocuklar dalga geçtiler.

"Elma mı anlattı yoksa! Uydurukçu sen de..."

Şeker kafasından, "İnanmayın bakalım! En güzel masalı ben yazacağım. Ah keşke hormonsuz elma masal anlatsaydı! Evde başka elma kaldı mı acaba?" diye düşündü durdu.

Cüce Cochin

İnsanın kafası bir kez karıştı mı, her şey birbirine karışır. Elmalarla babaanneler, masallarla düşler, sonra göğüsler, çilekler, solucanlar, caretta caretalar, tohumlar, inekler ve daha neler de neler...

Şeker'in kafasında firdolayı dönüp duruyordu bunlar. O da can sıkıntısından olacak salonun ortasında dönüyordu.

"Başım döndü. Lütfen dönme!" dedi annesi. "Ödevin yok mu senin?"

"Var. Doğa ana."

"O zaman ödeve başlasan iyi olur."

"Başlayamam. Başımdakiler dönüyor."

"Sen dönmezsen kafandakiler de dönmez."

Annesi belki doğru söylüyordur diye, zıncı diye, duruverdi Şeker. Kafasında dönenler de aniden aşağıya indi. Ağır mı ağır, sevimsiz gerçeklerdi bunlar.

Ödev için araştırma yapılmalı. Az sonra arkadaşları gelecek. Şeker hâlâ güzel resim yapamıyor. Denemeye bile korkuyor. Üstelik kendi kendine söz verdiği halde elma yemeyi canı hiç çekmiyor.

Neredeyse ağlayacaktı küçük kız.

"Ama anne... Nasıl yapacağımı bilmiyorum ki..." dedi ağlamaklı bir sesle.

"Yardım ister misin?"

"Hangisine?"

"Ödevine elbet. Yapman gereken bu değil mi?"

"Evet ama..."

Evet ama her şey herkese söylenmez ki... Annesi elmayı Şeker'in yerine yese olmaz. Ödevi annesi yapsa olmaz. Şeker yapmalı bunları. Resmi de... Sanki elma yense her sorun çözülecekmiş gibi geldi ona. Öğretmen ikide bir doğadaki her şey birbirine bağlıdır demedi mi! Yine de annenin yardım teklifini değerlendirmeye karar verdi.

"Bana nasıl yardım edeceksin anne?"

"İnternet'ten, ansiklopediden araştıracağız. Sonra kitapları karıştırırız."

"Sen bilmiyor musun?"

"Biraz biliyorum, ama hata yapmak istemem."

Kitaplar, ansiklopediler masaya yayıldı. Bilgisayarın başına geçildi. Araştırma başladı.

Şeker'in annesi bir büyücüydü sanki. Daha doğrusu İnternet. Tık deyince soluğu Kaz Dağları'nda alı-

yordun. Pıt deyince deli danaların arasında. Bu arada köpekler, tavşanlar, aslan, tavuk resimleri, onlarla ilgili bilgiler ekrandan akıp duruyordu. Tavuklar çok ilgisini çekti Şeker'in. Hele Cüce Cochin adlı minicik süs tavuğuna bayıldı. İnternet büyücüsünün adını Cüce Cochin koydu.

Sanki Şeker Cüce Cochin'in üstüne binmiş uçuyordu. İstedğinde inip kuzu seviyor, carette caretalara yakından bakıyor ya da yemeye bayıldığı zeytinleri toplamak için Edremit'teki ağaç dalına konup zeytinin ve tüm bitkilerin nasıl büyüdüğünü öğreniyordu. Bu arada dönmediği halde Cüce Cochin'in hızından

başı dönüyordu. Acaba durunca yine sevimsiz gerçekler aşağıya inecek mi diye de merak ediyordu. İşte o sırada kapı zili telaşla öttü. "Ziya ve Birgül gelmiş olmalı," diye düşündü Şeker. Dönen başını durdurmak için koşup ağzına bir tane zeytin attı. Çiğnerken çocuklar ve anneleri içeri girdiler.

Kendine Yetmek

Anneler öpüşürken, Şeker ağzındaki zeytini çiğniyordu. Ziya ve Birgül, Şeker'e, "Merhaba!" dediler.

Aldıkları yanıt ağız dolusu bir, "Neeeee!" sorusu oldu.

İki çocuk yeniden selamladılar Şeker'i. Fakat bu kez, Şeker, "Susun! Zeytin konuşuyor!" diye bağırdı. İki çocuk önce şaşırdılar, sonra gülüp elleriyle deli işareti yaptılar.

"Ne diyormuş senin zeytin?" dedi Birgül gülerek.

Şeker heyecanla, zeytinin ve kendisinin söylediklerini aktardı:

"İyi çiğne diyor bana."

"Çekirdeğini çıkardım, çiğniyorum. Şimdi de yutacağım seni. Hoooop... Yuttum."

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Ziya. "Zeytinle konuşma bitti mi?"

"Yenisini yiyeceğim. Hepsi birbirine benzer," diye ikinci zeytini yemeye başladı Şeker. Sonra, "Seni yediğim için üzülüyorusun değil mi zeytin?" diye sordu. Zeytin üzülmemiştii Şeker'e verdiği yanıtı baskılırsa. Yenmek için doğmuştu çünkü. Şeker onun ne yediğini sorunca da zeytin, "Ben kendime yeterim," demiştii.

"Nasıl yani? Kendine yetmek ne demek?"

"Bunu öğrenmek istersen büyüülü zeytini yemen gerek."

"Ay! Çok heyecanlı," dedi Birgül. "Anneannem üç zeytin yersen bir damla kan yapar diyor. Ben de daha çok yerim. Belki ben bulurum büyüülü zeytini..."

"Ondan mı yanakların pembe?" diye sordu Ziya.

"Ben de çok yiyorum," dedi Şeker.

"Sen çok güzelsin ama yanakların onunki kadar pembe değil. Belki de elma yemiyorsun ya... Ondan dır."

Şeker, kızdı ama belli etmedi. Neyse ki ödev vardı konuşulacak. Doğa anamız. Sonra annelerin göğüsleri, bıyıklı büyükanneler, kel dedeler vardı. Birgül'ün annesi her şeyi anlatmıştı. Yaşlandııkça veya bazı nedenlerle, hormonlar görev yapmıyordu. O zaman kadınlarda az da olsa bıyık, sakal çıkıyor, saçlar dökülüyordu. Annelerin göğüslerinin nedenine gelince; hormonlu çilekler değil, yine doğa anamızdı. Yani cinsiyet hormonu. Kadınlarla erkekler farklıydı.

Kadınlar doğurunca bebeği sütle beslemek gerekti. Göğüsler o işe yarıyordu işte.

“Doğa da ana olduğuna göre çocuklarına süt mü veriyor?” dedi Ziya kıkırdayarak.

“Doğa doğurur mu be!”

“Doğurur,” dedi Birgül. “Benim teyzemin adı Doğa. Minnacık bir kız doğurdu. Değil mi anne!”

Birgül’ün annesi Ziya’nın sorusunu bir örnekle açıkladı. Kız kardeşi Doğa bebeğe süt verirken kötü beslense, pis hava solusa, kirli denize girse ne olur? Hastalanır elbet. Bebeği de hasta annenin sütüyle beslenirse hastalanır değil mi! İşte doğa da bir anne gibidir ve yeryüzündeki her şey onun çocuklarıdır. Gökyüzü, toprak, hava, denizler, bitkiler, hayvanlar, zeytin de elbet. Eğer doğayı kirletirsen, hasta olur. Deniz kirlenirse balıklar ölür. Toprağı kirletirsen ormanlar, bitkiler, sebze ve meyveler yetişmez ya da hastalıklı olur. O zaman onları yiyen hayvanlar insanlar da hastalanır. Aman Allahım! Bu doğa anamız ne kadar da nazikmiş....

Ziya, “Ben çikolata yedim, yedim... Hiç bi şey olmadı ama,” dedi.

“Yaaa... Öyle mi?” dedi annesi. “Alerji olduğunu unuttun mu? Suratındaki kırmızılıkları kızamık sandık da üç gün okula gidemedin.”

Anneler kendi aralarında güzel manken Hayal Arzum’un bilgisizliğini konuşmaya başlayınca iki kız

merakla onları dinlediler. Ziya bile oyuncak araba sürer gibi yapıp kulaklarını dikti. Aman ne tuhaf biriydi bu manken... Alışveriş meraklısı, hatta delisiydi annelere göre. Bir gün kürkçü dükkânında kendinden geçmiş, yanında götürdüğü üç yaşındaki yeğeni mağazada unutmuştu. Evde kıyametler kopmuş, polislere haber verilmişti. Az sonra ısmarlanan kürkle birlikte ağlayan minik yeğen de getirilince, sevinçten mi, şaşkınlıktan mı bilinmez, Hayal Arzum, kürke sarılmış, öpmüş ve şöyle demişti: "Seni seviyorum bi tanem. Sen olmasan n'apardım!"

Çocuklar zeytini, ödevi unutmuşlardı. İki kız Hayal Arzum'culuk oynamaya başladılar.

"Benim beş kürküm var. Kapı tokmaklarım da altından. Yoksa seninki değil mi tatlım?"

"Benim banyo küvetim altından. Altın suyunda banyo yapmak isterim."

Sonunda Ziya sıkıldı.

"Üfff be... Yeter!" diye bağırdı. "Ödevi kim yapacak, ödevi? Hayal Arzum mu?"

Elbette değil. Büyülü zeytini kim bulursa ödev işini o yapacaktı. Öyle ya! Büyülü olduğuna göre o her şeyi bilirdi. Zaten daha bir hafta vardı ödevin verilmesine. Bunu söyleyen Şeker'di. Birgül'le Ziya da biraz gülüşerek kafalarını salladılar.

Böylece Şeker arkadaşları gider gitmez, odasında çalışmaya başladı. Yani yiyebildiği kadar zeytin

yemeye. Zaten zeytine bayılırdı. Üstelik bu kez keyif için değil ödev olarak yiyordu. İçinden "Belki de büyülü zeytin vardır. Ben var dersem olur. Onu yersem anlarım. Büyülü zeytin farklı olur," diye geçirirken, açık pencere önündeki yatağına uzanmış bulutlara bakıyordu. Zeytin yemekten tıkanacaktı neredeyse. Son zeytini ağzına attı... Tokluktan çiğneyemedi bile. Sol yanağında öylece tuttu. Ve birden hafiflediğini hissetti.

Büyülü Zeytin

Uçuyordu Şeker. Kollarını iki yana açmış, ayaklarını denizde yüzer gibi çırpıyordu boşlukta. Gövdesini saran zeytin yeşili, uzun tül giysi ılık bahar yeliyle dalgalanıyordu. Kuşbakışı evlerinin çatısından, yukarılara, bulutlara doğru yükseldi.

"Ama nasıl olur? İnternet'te miyim? Cüce Cochin' in işi mi acaba?" dedi yüksek sesle. Sol yanağındaki kocaman zeytin yüzünden sesi bir tuhaf çıkmıştı.

Genç, heyecanlı, Şeker'e tanıdık gelen bir kız sesi, "Ne İnternet'i, ne cücesi! Ben yapıyorum. Tanımadın mı?" dedi.

"Uçtuğum için biraz şaşırdım da... Sesiniz yabancı gelmiyor. Acaba sizi nereden tanıyorum?"

"Hey Tanrım! İşe bak!" dedi ses. "Ünlü olmadığım için tanımadın beni. Ağzının içinde bile olsam tanımazsın zaten. Oysa televizyonda gördüğün herkesi tanırırsın. Manken Hayal Arzum'u bile tanırırsın."

inanılmazdı. Ama inanılmaz olan herhalde büyü olduğu için gerçekmiş gibiydi. O bücürük Zeytin şöyle söylüyordu Şeker'e:

"Birincilik senin. Başına dokun! Zeytin dalından yapılmış tacına dokun hele!"

Şeker, Büyülü Zeytin'in söylediğini yapıp kafasına dokundu. Kadifemsi minik yapraklarla donatılmış zeytin dalından yapılmış tacını okşadı.

"Barış, zafer, zenginlik simgesidir tacın. Hadi yine şanslısın. Çok zenginsin tatlım."

Şeker, "Neeee... Ben mi!" demeye kalmadan elleri kâğıt paralarla dolmaya başladı. Uçan paraları yakalamak isterken, Zeytin, "Ne korkuyorsun ayol!" diye bağırdı. "Tacına her dokunmanda paralar yağacak. İstedığın kadar liretin, frankın, liralardan olacak. Hepsi senin."

"Ben frankı, lireti ne yapayım!" dedi Şeker. "Ben lira isterim."

"Bunların üstünde zeytin dalı var. Tacın ancak bunları verir. Örneğin, mesela dolar, avro istesen yok."

Şeker, içinden "Örneğin, mesela denmez. İkisi aynı anlamda. Sonra annem geçen gün 'Frank, liret eskiden vardı,' dedi. Artık avro kullanılıyor. Şu Zeytin de bir tuhaf," diye geçirdi ve merakla elindeki 20 liranın üstüne baktı. Paranın üstündeki zeytin dalı tutan güvercini gördü. Şaşkın şaşkın, "Sahici mi bunlar?"

diye sordu. "Yani çikolata, şeker, dondurma alabilir miyim bunlarla?"

"Elbette sahici. Beni dinlersen onları alma. Kilo yapar. Formun bozulur. Yerinde olsam kürk ya da son model bir araba alırdım."

Şeker, liretleri, frankı ceplerine doldurdu. Liraları avuçladı.

"Ay ben kürkü ne yapayım!" dedi. "Ben daha küçüğüm. Araba da kullanamam. Zaten canım bir şey istemiyor. Öylesine sormuştum. Patlamak üzereyim. Ağzımdaki zeytini bile yiyemedim. Affedersin, yani seni..."

"Sakın yeme beni!" diye bağırdı Zeytin. "Yolculuk biter. Beni yiyip yuttuğun an büyü bozulur. Bana Zeytin Abla diyebilirsin. Güzel oyunlar oynayacağız Şeker'cim. Küçük kızlar oyuna bayılır. Öyle değil mi!"

"Ne oyunu?"

"Güzellik mi çirkinlik mi oyunu. Hangisinden başlamak istersin tatlım?"

"Çirkinliği kim ister. Güzellik isterim."

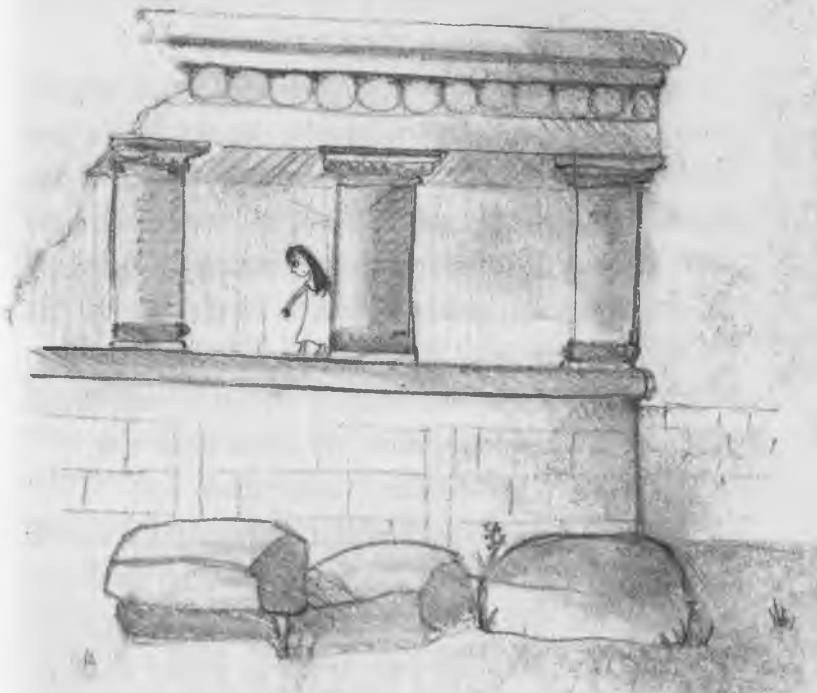
"Keşke sarışın bir zeytin olsaydım. Ya da sen Hayal'e benzeseydin. Beni ağzına atarken şöyle bir gördüm yüzünü. Ah! Hayal'e kimse benzeyemez. N'apalım! Sıkı dur! Başlıyoruz."

Güzellik

Şeker'in elinde tacından kopardığı bir zeytin yaprağı vardı. Üstü koyu gri-yeşil ve pürüzsüz, altı mavimsi, gümüş renkli ve dokununca ipek gibi yumuşacık. Yaprığın altını çevirince yüksekte, üstünü çevirince aşağıdan uçuyordu. Bunu deneyerek kendisi bulmuştu. Bulutlardan bir kartal gibi hızla toprağa doğru pike yapmak heyecan verdi ona. Sonra sıkıldı. Güzellik oyununu merak etti.

"Zeytin Abla! Ne zaman başlayacağız oyuna?" dedi ve üstünü çevirdi yaprağın. Gökyüzü güzeldi ama kuşlardan, bulutlardan başka izleyici yoktu. Güzellik oyunu izleyicisiz olmazdı.

Koyu mavi bir denize bakan yamaçta, harap ama belli ki vaktiyle görkemli bir sarayın pembe mermer sütunlarının arasına hafifçe süzülerek kondu. Görmesi için Zeytin'i ağzından kısacık bir süre çıkarıp yanağına yerleştirdince, "Burası Girit," dedi Zeytin

Abla. Knossos Sarayı'nın önündeyiz. Piramitlerde, tapınaklarda, işte böyle saraylarda yetiştik biz."

"Aaaa... Sarayda zeytin ağacı olur mu?"

"Ay! Şaşırdım işte. Buralarda atalarımın yağ kalıntıları bulunmuş. 2000 yıl önce mi, 2 yıl önce mi öyle bir şey işte. Yapraklarımız sütunlara işlenmiş."

"İstersen karar ver. İki yıl önce çok erken, 2000 yıl önce de çok önce. Hangisi doğru? Kafan karışmış senin. Ay! Kafan yok ki karışsın..." Böyle deyip güldü Şeker.

“Sen kendi kafana bak!” diye bağırdı Zeytin. “Birincisi sarışın değilsin. İkincisi Hayal’e hiç benze-miyorsun. Ah! Hayal olacaktı ki burada. Yarı ıslak du-daklar, rüzgârda uçuşan sarı saçlar... Neyse, seninle idare etmek zorundayız. Fotoğraf çekmeyi unutma.”

“Ne fotoğrafı! Makinem yok ki benim.”

“Sen çocuk değil misin! Makineye ne gerek var! Başparmağınla işaretparmağını yuvarlak yap. Öteki elinle de pıt, çek fotoğrafını. Bu kadar basit işte.”

“Ay tamam, anımsadım,” dedi Şeker.

Böylece Şeker manken oldu. Sütunların arasında özenle poz verdi. Televizyondan anımsadığı kadarıyla Hayal Arzum gibi, dudaklarını ıslattı. Siyah saçlarını savurdu. Para dolu sağ elini kıvrıyarak yukarı kaldırdı. Sol ayak zarif bir şekilde tuvaletten dışarı çıkarıldı. Ve bu güzel pozunu bozmadan nasıl fotoğraf çekeceğini düşünürken, kalabalık bir turist grubu gürültüyle alana dolmuştu. Şeker minicik gövdesiyle sütunların arkasında olduğu için kimse onu görmedi. Kendisi de kimseyi. Sadece sesler geliyordu kulağına. Bir adam, belli ki grubun rehberi olan amca, bağıyarak bir şeyler anlatıyordu. Şeker fotoğrafı falan unutup amcanın söylediklerini dinlemeye başladı.

“Önce sizi uyarmak istiyorum. Konuşmam bitince alışverişe gideceksiniz. Ama lütfen giysi paketleriyle birlikte çocuğunuzu, yaşlı ana babanızı da yanınıza alın. Dükkânda unutmayın.”

Bir kadın sesi, "Ayol insan çocuğunu unuttur mu hiç!" diye çınladı.

Şeker kafasını uzatıp kim konuşuyor diye baktı. En önde duran, kırmızılı, genç bir kadındı. Yanında da Şeker'in yaşında ve Şeker'inkine benzeyen yeşil giysili bir kız vardı.

"Öyle demeyin hanımefendi," dedi rehber. "Bazısı alışveriş delisi oluyor. Geçen gün biri oğlunu unutmuş. Çocuk kaç gün karakolda kaldıysa Yunanca bile öğrenmiş. Çok akıllıydı yani. Neyse, şimdi anlatmaya başlıyorum. Antik başkent Knossos...."

Rehber daha sonra, labirent şekilli Knossos'u, mitolojik hayvan resimlerini, yunus balıklarıyla süslü duvarları, fresk ve kalkanlarla süslü kraliyet nöbetçilerinin salonunu anlatmaya başladı.

Zeytin Abla, Şeker'in yanağından, "Beni anlatmadı. Eksik söyledi," diye homurdandı. "Yarım yamalak anlatıyor. Hadi! Durma."

Böylece Şeker, o güzelim yeşil tuvaletiyle ve sağ yanağı zeytinle şişmiş olarak, sütunların arasından çıktı, Zeytin Abla'nın verdiği bilgileri bağırarak aktarmaya başladı:

"Girit'teki en önemli şey zeytindir. Camilerdeki, kiliselerdeki aydınlanma zeytinle yapılırdı. En iyi kandil yağı Burhaniye'deydi. Hatta papa oradan getirtirdi kandil yağını."

"Nereden çıktın sen?" diye sordu genç rehber, biraz öfkeyle.

“Sütunların arasından,” dedi Şeker.

“Ne çok şey biliyorsun?” dedi genç, kırmızı giysili kadın. “Küçük bir periye benziyorsun. Tıpkı benim kızım gibi. Ay! Şekerim. Kimden öğrendin bunları?”

Şeker, verecek yanıt bulamadı. Sadece şişkin sağ yanağını gösterdi. Kadının yanındaki, iki ön dişi eksik kız, sevinçle bağırdı:

“Anne! Diş perisi bu. Hani dişim çıktığında yastığımın altına para koyan peri bu.”

Küçük kız koşarak Şeker’e sarıldı. Yanaklarından öptü. Öylesine şaşırıldı ki Şeker, elindeki.20 liralıklar yere saçıldı. Kız birazını kapıp kalanını Şeker’e verdi. Grup, neşe içinde küçük perinin poz poz fotoğrafını çekti.

Şeker, o itiş kakış arasında, elindeki buruşuk paralarla şaşkın şaşkın dururken, “Sanki büyülü olan ben değil, sensin.” diye söylendi Zeytin Abla. “Kim kimi taklit ediyormuş anladın herhalde. Ben söylemeseydim, sen bunları nereden bilecektin. Bilmeyince de yüzüne kim bakardı. Ağzını topla da yürü!”

“Ama söylememi sen istedin Zeytin Abla.”

“Hadi yürü! Hıh! Periymiş! Yok daha neler!”

Şeker bir adım bile atamadan, elini biri tutup çekmeye başladı. Kırmızılı bayandı bu. Şeker’in yüzüne bile bakmadan elinden çekiyor, durmadan, “Hadi çabuk yürü!” diyordu. “Daha zeytin alacağız, sana o istediğin elbiseyi alacağız. Otobüs kalkar. Hadi!”

Zavallı Şeker elini kadının elinden kurtarmaya çalışıp, "Ama, ama..." diye karşı koymaya çalıştıysa da başaramadı. Kadının peşi sıra sürüklenip bir mağazadan içeri girdiler. Kadın askıdan mavi bir giysi alıp Şeker'in yüzüne bakınca kıyametler koptu:

"Kızım nerede? Sen de kimsin?" diye bağırmaya başladı.

Şeker, soruları sırasıyla yanıtladığını sanıp, "Bilmiyorum. Şeker'im," deyince kadın daha çok kızdı.

"Ukalaya bak! Annen yaşındayım, bana nasıl şekerim dersin! Sen o saraydaki kız değil misin? Neden elimden tutup geldin?"

"Siz benim elimden tuttunuz. Elbise alacağım dediniz."

"Ayol deli miyim ben! Elâlemin çocuğuna neden elbise alayım! Bu paralar nereden çıktı?"

Şeker tüm iyi niyetiyle, "Yapraktan," deyince, kadının avaz avaz bağırmaya başladı:

"Uyanığa bak! Hiç yapraktan para mı çıkar! Aklınca beni kandıracak. Paraları benden mi aşırdın?"

"Hayır, kızınız benden aşırdı."

"Seni yalancı. Kızım nerede benim? Söyle! Senin anan baban nerede?"

Şeker kadından nasıl kurtulacağını düşünürken, sokakta yürüyen genç bir Japon çift gördü. Sevinçle koşup ortalarına girdi.

"İşte benim annem babam!" diye bağırdı kadına.

Şaşkın Japon çift, "Çen, çun, çon," gibi bir şeyler söyleyince de, "Annem babam size çok kızıyorlar. Beni kaçırdığınız için," dedi.

"Ay! Sen Japon musun!" dedi kadın. "Sorsana annelere, benim kızı görmüşler mi?"

Şeker genç çiftin elinden tutup, "Çen, çon, çun?" diye soru sorar gibi yaptı ve dedi ki:

"Evet. Karakolda görmüşler kızınızı. Benim paramla dondurma yiyormuş. Yunanca öğrenmiş. Bir daha başkasının çocuğunu alıp kendi kızınızı unutmayın diyorlar."

"Ay, şaşkınlıktan işte!" dedi kadın yumuşayarak.

"Zaman azdı. Kusura bakmasınlar. Nerede öğrendin şekerim Türkçe'yi?"

Şeker geriye doğru çekilirken, "Karakolda, şekerim," diye bağırdı.

Sonra bir sokak arasına daldı. Zeytin yaprağının altını çevirip yükseldi. Ağzında homurdanan, "Yok, Japonca bilirmiş, Türkçe'yi karakolda öğrenmiş... Uydurukçu seni," diyen Zeytin Abla'ya yanıt bile vermedi. Hem susamış, hem de acıkmıştı. Bu yüzden elindeki zeytin yaprağını saat yönünde hızla birkaç kez çevirdi. Nasıl olduğunu bile anlayamadan öyle hızla uçtu ki kendini bambaşka bir yerde buldu. Aşağıda gördüğü, şemsiye şeklindeki görkemli zeytin ağacının gölgesine kurulmuş bir ziyafet sofrasıydı. Yaprığın üstünü çevirdi. Yavaşça süzülüp indi.

Ekim sonuydu. Kadınlar pişirdikleri tepsi tepsi yemekleri masaya koyuyorlardı. Erkekler, çocuklar, iştahla masanın çevresine dizilmişlerdi. Ortadaki boş yere kurulan Şeker'e kimse soru sormadı. O da ağzındaki Zeytin Abla'yı avucuna saklayıp böreğe, pilava girişti.

Hasat zamanıydı. Yemek şöleni de bu yüzdendi. Şeker tok karınla gevşeyip yanındaki amcaya, "Acaba burası neresi?" diye sordu.

"Edremit," dedi adam. "Sen buraya kiminle geldin?"

Şeker ne diyeceğini bilemedi. Sonra, "Zeytin Ablamla," dedi.

"Haaaa... Şu zeytin gözlü, zeytin kafa Zeytin mi? O ne güzel kızdı. Gençken ablanı istedim de vermediler. Salamura suyu mirasa kalır. Evlenemedi değil mi! Nerede peki şimdi?"

Şeker şaşkın şaşkın avucunu açıp zeytini gösterdi. Mavi gözlü bir teyze, "Ayıp ayıp!" diye bağırdı. "Bunca yıldır benimle evlisin. Aklın hâlâ Zeytin'de. Zeytinyağı gibi üste çıkarsın. Hadi kalk da meci oynayalım."

"Oynayamam. Kandilin yağı bitti," dedi adam.

"Bitmedi. Gençsin daha. Hadi kalk," diye adamı zorladılar kadınlar. Şeker de onlara katıldı. Hatta adamı arkasından itekledi. Böylece hep beraber meci oynamaya başladılar. Dans etmeye bayılırdı Şeker. Bu halk oyununu ilk kez oynuyordu, ama kısa zamanda öğrenivermişti. Ayağını hızla yere vuruyor, zıplıyor, keyifle dönüyordu. Bir ara kendini oyuna öylesine kaptırdı ki, zeytini unutup onu ısırmağa kalktı. Zeytin Abla'nın, "İmdat!" çığlıklarıyla kendine geldiğinde, hepsi küçük kıza bakıyordu. Ter içinde kalan Şeker, "Isırdım da..." diyebilirdi sadece.

"Neyi ısırmış? Kim ısırmış?" diye sorularla oyuna devam edildi. Şeker de ilk fırsatta oynayanlardan ayrılıp havalandı.

"Ne talihsizim!" diye hıçkırıyordu Zeytin Abla. "Bendeki şansa bak! Az daha ölüyordum."

"Ay! Yanlışlıkla oldu işte!". diyordu Şeker. "Yeter,

ağlama. Özür dilerim. Kendimi nasıl affettirebilirim? Seni çok seviyorum. Ne istersen yaparım."

"Yapar mısın?"

"Evet. Söyle!"

"O zaman beni sarışın biri yap. Hayal Arzum gibi. Altın sarısına boya beni. İyi resim yaptığını söylemiştin."

"Ama o zaman seni yiyemem ki!"

"Daha yeni kalktın sofradan," diye iç çekip ağlamaya başladı Zeytin Abla. "Senin gibisini görmedim ömrümde. Sevme beni. Benim için hiçbir şey yapma. Biz hiçbir şey yemeyiz. Biz kendimize yeteriz."

"Ben de bunu merak ediyordum!" diye bağırdı Şeker. "Kendine yetmek ne demek? İnternet'ten okuduk ama sen anlat. O zeytin tanesi bunu büyülü zeytin bilir demişti. Nasıl kendine yetiyorsun? Nasıl böyle büyüdün? Kocaman güzel bir zeytin olmayı nasıl başardın?"

Zeytin Abla önce yanıt vermedi. Sonra tatlı bir sesle, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun," dedi. "Eh! O zaman söyleyeyim. Suni gübreyle."

"Ama öğretmenimiz suni gübre kötü demişti. Yani sen hiç yokken suni gübreden çıkmadın değil mi!"

"Elbette ki çekirdekten doğdum. Kuşlar, fareler bizi yiyip çekirdeğimizi toprağa atıyor. Sonra solucanlar toprağı karıştırıyor. Yağmur, güneş anamızı unutmamak gerek. Özsuyumuz damarlarımızda

yürüyor. Biz hiçbir şey yemeden dallarımız oluyor, sonra minik güzel kokulu çiçeklerimiz açıyor. Ve ne yazık sonunda önce yeşil, ardından kapkara bir zeytin oluveriyoruz.”

“Ay! Öğretmen anlatmıştı. Ne güzel oluyorsunuz,” dedi Şeker. “Ağzım sulandı.”

“Tanrım! Kurtar beni bu kızıdan,” diye bu kez çığlık attı Zeytin. “Yersen kendini yatağında bulursun. Hâlâ anlamadın mı! Yolculuk biter. Her şey bitiverir. Sesler duyuyorum. Dur hele! Aşağıya bakar mısınız!”

Şeker aşağıya baktı. Yemyeşil dağın yamacındaki zeytin bahçelerinin ortasında kocaman makineler gördü. Ağaçlar yıkılıyor, işçiler karıncalar gibi koşuyorlardı. Az aşağıda ise erkek ve kadınlardan oluşan bir topluluk bağırarak tepeye doğru yürüyordu. Şeker biraz korku ama daha çok merakla yapırağı aşağıya çevirdi. Yavaşça pike yapıp kalabalığın en arkasına kondu.

Çirkinlik

İnsanlar öylesine heyecanla konuşuyorlardı ki Şeker'i fark etmediler bile.

"Direneceğiz!" diye bağıyordu genç bir köylü. "Elimizde mahkeme kararları var. İşletmeyi kapatmak zorundalar."

"Burası bizim ekmek kapımız. Zehirliyorlar toprağımızı. Ne için? Bir avuç altın için," dedi genç bir köylü kadın.

"Neeee? Altın mı?" diye merakla sordu Şeker'in ağzından Zeytin Abla.

Şeker'in ağız açık olduğu için, köylü kadın küçük kızın konuştuğunu sandı.

"He ya! Ne sandın! Bir avuç altın çıkarmak için zeytin ağaçlarımızı kesiyorlar. Siyanürle toprağın altını üstüne getiriyorlar. Onlar altını alıp gidince hiçbir şey yetişmez vallah. Bize altın vereceklermiş. İş kapı-sıymış. Yalan. Bizim altınımız ağaçlarda."

“Hangi ağaçta?” diye sordu Zeytin Abla bu kez.

“Hangi ağaçta olacak! Zeytin ağacında. Çil çil altınlar sallanır.”

Şeker şaşkın şaşkın, “Altının ağaçta sallandığını hiç görmedim,” dedi.

“Sen de bir tuhafısın gayri,” dedi kadın. “Çocuksun, anlamazsın. Ağaçta dediysen lafın gelişi. Zeytin-den ne çıkar? Sapsarı, altın renginde zeytinyağı. Onu satarsın altın fiyatına. Bu, gözü dönmüşlerin vereceği paradan daha kıymetli.”

“Haaa... Ben de bir an umutlanmıştım,” dedi Büyülü Zeytin. “Bırakın canım, çıkarsınlar altını. Altın çok değerlidir. Güneş gibi pırıldar. Benimle altın bir olur mu? Ahhh... Altına bulayın beni. Altın suyuyla banyo yaptırın.”

Herkes dönüp şaşkın şaşkın Şeker'e baktı. Onun söylediğini sanmışlardı. Ve tam o sırada şantiyeden, genç, iriyarı bir adam çıktı. Kafası keldi. Altın çerçevesi havalı bir güneş gözlüğü vardı. Parmağı yüzükle dolu elini havaya kaldırıp topluluğa, "Beni dinleyin!" diye bağırdı. "Ben buranın yöneticisiyim. Az önce şu küçük kızın söylediklerini duydum. Hepinizden daha akıllı. Yaptığımız işin değerini bu küçük çocuk bile anladı. Ağaçları kesmeyin diyorsunuz. Neden kesmeyelim? Parasını verdik, keseriz. Gel çocuğum gel. İstedığın her şeyi verebiliriz sana. Geleceğin parlak. Bizde para çok. Bizim paramız her şeye yeter."

"Ben kendime yeterim," diye ciyaktı bu kez Zeytin Abla.

Bu sözler üzerine kalabalıktan bir alkış yükseldi.

"Gördün mü! Çocuk bile anladı neyin peşinde olduğunu. Senin altınını ne yapsın. O zehirsiz meyve, sebze yemeli ki büyüsün. Sağlıklı olsun. Parada pulda gözü yok. Bizim de yok," dedi yaşlı bir adam.

"Biz burada zeytincilikle geçiniyoruz. Toprağımız çok bereketli. Her tür ürün yetişir. Kendimize yetiyoruz. Başkasına muhtaç olmak istemiyoruz. Zeytini burada yetiştirmek varken neden dışarıdan satın alınsın? Ülkemiz neden zarara girsin? Siz gelip altın için toprağı zehirliyorsunuz ve çekip gideceksiniz. Suyumuz, toprağımız kirlenecek. Buna izin vermeyeceğiz."

"İzin verin!" diye bağırdı bu kez Zeytin Abla. "Ne yani! Güzel Hayal Arzum altın küpe, kolye takmasın

mı? Altın suyunda banyo yapmasın mı? Bir de güzel otel yapın. Zeytinlikte mi yatsın kızcağız? Madem parasını da verdiniz, durmayın kesin ağaçları. Beni de altına bulayın. Sarışın biri olayım.”

Kalabalıktan homurtular yükseldi. Genç adam gülümseyerek Şeker’in elinden tuttu. Şeker elini kurtarmaya çalışırken, “Ama ben demedim bunları,” diye bir şeyler geveledi yeniden. “Sunı gübre yüzünden.”

“Neeee,” dedi Zeytin Abla. “Sunı gübre yemeseydim, bu kadar güzel, tombul ve akıllı olur muydum! Altın istiyorum altınnnn...”

Genç bir köylü kız, “Bırakın çocuğu!” diye bağırdı kel adama. “Baksanıza ne tuhaf konuşuyor. Yok suni gübre yemiş. Yok altın istiyormuş. Kafasına güneş geçti herhalde, belki de açlıktandır. Al canım şu elmayı ye!”

Şeker elmayı aldı ama yemedi.

“Bunları ben demedim,” dedi yeniden. “Ben elma yemem. Suni gübre de yemedim. Vitamin veriyorlar bana.”

“Korkma çocuğum,” dedi genç yönetici. Şeker’in saçlarını okşadı. “Sana hiçbir şey yapamazlar. İstersen gübre, istersen vitamin yersin. Ben seni korurum. Sana altın küpe, kolye alırız. Altın küvette, altın suyuyla banyo yaptırırız. İstedığın her şeyi yaparız.”

“Manken de yapabilir misiniz beni?” dedi Zeytin. “Hayal Arzum gibi yani!”

“Elbet yaparız. Sen ondan hem daha akıllı hem de daha güzelsin. Hele biraz büyü.”

Genç adam tam eğilip küçük kızı yanaklarından öperken, Zeytin Abla, Şeker’in kendini ısırmasını anımsayıp, “Kurtarın beni buradan! İmdaaaatttt! Az önce ısırıldı. Neredeyse yutacaktı!” diye bağırdı.

Parlak yönetici ne yapacağını şaşırıldı.

“Vallahi ısırmadım. Çıldırılmış bu kız,” diye gerisin geri kaçmaya başladı. Kalabalık öfkeyle üstüne doğru yürürken, adam kendini şantiyeye zor attı.

Şeker de zeytin dalının üstünü çevirip havalanarak bu tuhaf durumdan kurtuldu. Bu arada elindeki elmayı aşağı düşürdü.

Zeytine öyle kızgındı ki, çekirdeğini çıkarıp öfkeyle onu çiğnemeye başladı. Yutarken, yumdu gözlerini. Açtığında yatağındaydı.

Annesiyle babası başucundaydılar. Bir tabak dolusu zeytin çekirdeğine bakıp üzüntüyle başlarını sallıyorlardı. Şeker karın ağrısından kıvranıyordu.

Tamam, bu kadar çok zeytin yediğine Şeker’in kendisi bile inanamıyordu. İnanılmayacak o kadar şey olmuştu ki... Peki büyülü zeytinle yaşadıklarını anlatsa acaba ona kim inanırdı!

Küçük kız bu yüzden bir düşe benzeyen serüvenini kendine sakladı ve ağrıdan kıvranıırken şunları düşündü:

“Zeytin deli mi ne! Altın ararken ağaçlar kesilir, o zaman da zeytin falan kalmaz. Ben de yiyemem.

İnsan kendisinin, kardeşlerinin yok olmasını ister mi! Belli ki suni gübre yüzünden aklını kaçırdı. Of annem babacım, karnım ağrıyor! İmdaaat..."

Karnının ağrısı geçince küçük kız boyalarının başına geçti. Önce korkarak, ardından güzel çizdikçe yüreklenerek, defterine koskocaman, görkemli bir zeytin ağacı çizdi. Kadifemsi, gri-mavi yaprakları tek tek, özenle boyadı. Ağacın dalları minik, kara zeytinlerle doluydu. Sağdaki en uç dalda altın renginde Zeytin Abla pırıl pırıl parladı. Ve Zeytin Abla'nın yanağından damlayan altın sarısı bir sıvı aşağıdaki kocaman kutuya bir şelale gibi aktı. Şeker kargacık, burgacık yazısıyla, kutunun üstüne "Zeytinyağı" yazdı. Resim bitince, en alta kırmızı kalemle kocaman başlığı yazdı: "Zeytin Altındır."

Doğrusu iyi iş başarmıştı Şeker. Kendine güveni yerine gelmişti. Bu yüzden hemen elma resmini çizmeye girişti. Ve ne yazık ki bu kez önce domatese benzeyen bir şekil, ardından bir üçgen çıktı ortaya. Elma resmi ne kadar inatçı ise Şeker de o denli inatçıydı.

"Elma yemeyeceğim işte!" dedi öfkeyle. "Yemeyeceğim, yine de onu çezeceğim. Görecek gününü!"

Deli Dana Ziya

Ertesi gün Şeker'in yaptığı zeytin ağacı çok beğenildi ve panoya asıldı. Başka sınıfın öğretmenleri bile küçük kızı kutladılar.

Öğleden sonra Birgül ve Ziya ödev için geldiklerinde Şeker yeni şaheserlerini arkadaşlarına gösterdi. Bunlar zeytin çekirdeğinden yapılmış kolyelerdi. Annesi ile birlikte çekirdekleri rengârenk boyamışlardı. Biri annesinin, biri Şeker'in boynundaydı. Üçüncü kolye de Birgül'e armağan edildi. Bu arada Şeker yaşadığı serüvenleri soluk soluğa arkadaşlarına anlattı.

"Galiba sen büyüyünce masalcı olacaksın," dedi Ziya.

"Belki de kitap yazarsın," dedi Birgül.

Şeker kafasını sallayıp gülümsedi. Sonra babasının kitaptan "Canlıların Besin Zinciri" diye bir şey

okuduğunu anlattı. Nasıl yani! Basbayağı zincir mi? Şeker babasının çizdiği birbirine geçmiş üç halkayı gösterdi. Birincinin içinde bitkiler yazılıydı. Bunlar kendine yeten, başka şey yemeyenlerdi. Ağaçlar, meyve ve sebzeler... Bitkilere bağlı 2. halkanın içinde otçul hayvanlar yazılıydı. Bunlar otla beslenen, koyun, inek gibi hayvanlardı. 3. halkadaysa etçil hayvanlar vardı. Otçul hayvanlarla beslenirlerdi. Örneğin aslan, ot yiyen geyikle ya da dana ile beslenirdi.

"Ben de dana eti yiyorum. Etçil hayvan mıyım yani?" diye sordu Ziya.

Şeker, Birgül ile aynı anda, "Eveetttt..." diye bağırdı.

"Hayır. Ben aslanım," dedi Ziya. Tavşanları, yani Şeker'le Birgül'ü kovaladı. Birgül'ü yerken, "Ham, hummm... Çok güzelmiş. Biraz da suratını yiyeyim," dedi.

"Yeme!" diye bağırdı Birgül. "Yersen soru sora-
mam. Bekle! Halkaları, yani zincirleri neden anlattın
ki Şeker?"

"Çünkü babam şey dedi... Bak şimdi, burası or-
man olsun. Hava var. Su var. Toprak vaaar... Eğer
bunlar kirlenirse bizim yiyeceğimiz, yani otlar yetiş-
mez."

"Biz ot mu yiyoruz be!"

"Biz tavşanız. Ot yiyoruz. Ama eğer bitki yetiş-
mezse biz de ölürüz. O zaman aslan Ziya da bizi yi-
yemez. O da ölür."

"Yiyemesin, ölsün," dedi Birgül. "Yazık değil mi
minnacık tavşanlara!"

"O zaman sen de et yeme. Balık yeme. Tavuk
yeme. Sen de öl," dedi Ziya.

"Yerim işte! Ben çok seviyorum eti!" diye bağırdı
Birgül.

Ziya bu kez televizyondan duyduğu deli da-
na oldu. Kızları kovaladı. Çok eğlendiler. Ziya ile
Birgül'ün annesi onları almaya geldiğinde Şeker'in
saçları cadıya dönmüş, deli dana Ziya'nın kuyruğu,
yani arka cepleri sökülmiş, Birgül de gülerken biraz-
cık altına kaçırmıştı.

Hu Hu Komşu

Anneler kızarak çocukları alıp gittikten az sonra yemek zamanı geldi. Annesi, Şeker'in tabağına kocaman bir biftek koydu. Uykusu gelmişti Şeker'in. Lokmalar ağzında büyüyordu. Son lokmayı yanağında tuttu. Gündüz yapılmayan ödev ve annesi masanın başında onu bekliyordu. Cüce Cochın, yani İnternet büyücüsü yine iş başındaydı.

"Ödev bitmedi," dedi annesi. "İki gün kaldı değil mi?"

"Evet. Çok yorgunum. Ziya deli dana oldu. Bizi çok kovaladı."

"Dana görmek ister misin?"

"İstemem. Ağzımdaki bitmedi."

"Onu çiğnerken şu danaya bak!"

Şeker ağzındaki eti çiğnemeye çalışırken, uykulu gözlerle ekrana baktı. Kocaman bir dana da gözleri-

ni ona dikmiş tatlı tatlı bakıyordu. Küçük kızın son anımsadığı, "Kuyruğu tut!" sözleri oldu.

Aynı anda birden sanki lunaparktaki atlı karınca-ya binmiş gibi fırl fırl dönmeye başladı Şeker.

"Kuyruğu sıkı tut! Yoksa düşersin!" diye bir ses geldi yakından.

"Yine kim konuşuyor? Kuyruk konuşur mu?" diye şaşkın şaşkın sordu Şeker.

"Benim, beennnn... Az önce yediğimin. Hâlâ öğrenemedin mi!"

"Haaa! Ay unuttum. Dana etisin sen. Neden dönüyorsun söyler misin?"

"Bana dana diyen bilgisiz birine hiçbir şey söylemem," dedi ses. Sonra avaz avaz bağırmaya başladı: "Anneeee! Bana dana diyor. Sorgular mısın şu kızı!"

Şeker'in yapıştığı kuyruk havaya kalktı hızla, sonra sertçe yere iner gibi yaptı. Şeker silkelenirken neredeyse yere düşüyordu. Kuyruğun sahibi dana, öfkeyle, "Möööö... Mölbette," diye böğürdü.

"Mölbette ne demekmiş! Dana annen konuşma bilmiyor galiba," dedi Şeker.

"Hiçbir şey bilmeyen sensin. Benim annemin adı İnek. Elbette diyor. İnekler böyle konuşur. Ben senin konuşmanı öğrendim. Anne, soru sor şu kıza. Bilmezse yere fırlat."

"Mölbette möcanım."

"Şimdi anladım. Elbette canım dedi. Ay kolaymış, kuş dili gibi. Hadi soru sor İnek."

Böylece İnek, "Möğzünde möğnediğin mavrumun modü modür?" gibi oldukça tuhaf sorularla Şeker'i bunalttı. Küçük kız anlamadıkça ya da yanıtı bulamayınca kuyrukla birlikte savrulup korkudan yüreği ağzına geldi. Sonunda ağzındakinin yardımıyla soruları anladı. Yanıtları da öğrenmek zorunda kaldı. Ağzındaki dana değil, sığırın genç dişisi olan Düve'ydi. Sığır yavrusuna Dana denirdi. Sığırın dişisine İnek, yaşlı olanına da Öküz denirdi. Sorgulama bitince küçük kız rahat bir soluk alacağını sandı ama yanılmıştı. İnek, kuyruğuna asılı Şeker'le birlikte çılgın bir koşu tutturdu.

Yer çoraktı. Tek bir ot yoktu. İnek susuzluktan çatlamış toprağı tepeliyor, bazen de çukurlara düşüyor, tökezliyordu. Kuyrukla sallanan Şeker de her seferinde korkuyla iç geçiriyordu.

"Möhu, möhuuu..." diye bağıırıyordu İnek. Şeker, "Annen ne diyor anlamıyorum," dedi Biftek'e. Biftek, aynı zamanda Şeker'in çevirmeniydi de.

"Annem tekerleme söylüyor," dedi. "Hu, hu komşu tekerlemesini. Bu tekerlemeyi biliyor musun?"

"Biliyorum tabii. Söyleyeyim mi!"

"Hayır söyleme. Ben annemin tekerlemesini söyleyeceğim."

"Hu hu komşuuuu... İnsanoğlu geldi mi?"

"Geldiiiiii..."

"Ne getirdi?"

"Otoyol, orman yangını, gökdelenler."

"Kime kime?"

"Sana bana."

"Daha kime?"

"Kara kediye."

"Kara kedi nerede?"

"Eğer kaldıysa bir ağaca çıktı."

"Ağaç nerede?"

"Eğer ağaç yanmadıysa onu balta kesti."

"Balta nerede?"

"Eğer su kurumadıysa onun içine düştü."

"Su nerede?"

"Eğer su kirlenmediyse onu ben içtim."

"İnek, sen neredesin?"

"Açlıktan çıldırdım, dağa kaçtım."

"Dağ nerede?"

"Utancından yerin dibine geçti. Yandı, bitti, kül oldu. Vay benim koca boynuzum."

"Annen mi uydurdu bunu?" diye sordu Şeker hayretle. "Kafası çalışıyor galiba. Ziya'nın babası ablasına, 'Kafanı çalıştır. İnek gibi ezberleme,' demiş. Yaaa..."

"Kafası çalışmayan arkadaşının babasıymış, " dedi Biftek. "Annem çalışkandır. Süt vermek için çalışır. Bu tekerlemeyi onun sahibi uydurmuş. Hiç parası kalmadı çiftlik sahibi adamcağızın. Bizim otlayacağımız yerler yol, bina yapıldı. Annemin sütü kesildi.

Kardeşime bile süt veremiyor. Kesmek için kasaba götürceklerdi, çiftlikten kaçtı.”

Şeker, “Sen neden kaçmadın?” diyecekken, İnek, zınk’ diye duruverdi. Ve küçük kız kuyruktan yere atlayıp kendini çeşitli hayvanların halka yaptığı bir alanın ortasında buldu.

Öküz Bakışı

Şeker, alanın ortasında şöyle bir dönüp çepeçevre etrafını saran hayvanlara baktı. Öküz, karga, köpek, kedi, keçi, domuz, at ve tanımadığı bir yığın kuş vardı. İnek, "Canım çıktı. Buyurun işte," diye Şeker'i kuyruğu ile işaret etti ve atın yanına devrildi. Geviş getirirken de şunları söyledi:

"Sahibim, 'Eğitim küçük yaşta başlar!' derdi. Buyurun işte size bir insan yavrusu... Kafası çalışmayana inek diyor. Kim bilir sizin için neler diyecek! Yediği etin ne olduğunu bilmiyor. Bilgisayar öğrenmiş ama araştırma yapmayı bilmiyor. Deli danayı oyun sanıyor. Hu hu komşu tekerlemesini benden öğrendi. Öküze benziyor, öküze..."

Şeker birden kızdı.

"Neeee!" diye bağırdı. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz! Hiç öküze benzer halim var mı? Öküz senin

kocan. Sanki ilk kez çocuk görmüş gibi, trene bakar gibi bakıyor.”

Şeker bu sözü babaannesinden duymuştu. Çok komik bulmuştu. Gerçekten de Öküz kafasını kıpırdatmadan, gözlerini Şeker’e dikmişti. Pek kibirli bir hali vardı.

“Möööö... Ne treni!?” dedi. “Ben işimi yapıyorum. Dünyayı boynuzlarımın üstünde taşıyorum. Görmüyor musun!”

“Saçma!” dedi Şeker. “Dünya uzayda dönüyor. Hem güneşin çevresinde, hem kendi çevresinde dönüyor. Dünya yuvarlaktır. Okulda hepsini öğrendim.”

“Möööö... Dünya düzdür ve tepsi gibidir. Boynuzlarımın üstündedir,” dedi Öküz.

“İşte yine başlıyoruz,” dedi Karga. “Hâlâ bıkmadın aynı şeyleri söylemekten.”

“Bıkmam elbet. Siz anlayıncaya kadar da gerçekleri söylerim. Bana baksana küçük! Dünya altı günde yaratıldı. Tanrı Adem’le Havva’ya elmayı yasakladı ama onlar yediler. Günahkâr oldular. Bütün insanlar kötü oldu. Sen bunları bilmezsin. Ne de olsa Adem’in kaburga kemiğinden yapıldın. Nereden bileceksin! Dişiler, yani kızlar akılsız ve cahildir.”

“Möööö... Erkek bakışı işte!” diye geviş getirirken homurdandı İnek.

O ana dek söze karışmayan sırtı yara içindeki Beyaz At, altın pırıltılı yelelerini savurdu. Toprağı öfkeyle eşeledi ve şöyle dedi:

“Öküz bakışı desek daha doğru olur. Dişiler ve erkekler eşittir. Kısrak olmam akılsız olduğumu göstermez. Erkekler kadar hızlı koşarım ve kafam da en az onlar kadar çalışır.”

“Sinirlendirmeyin beni!” diye böğürdü Öküz. “Kafamı sallarsam dünya düşer. Saptırmayalım. Söz konusu olan yasak elmayı yiyen kötü insanlar. Bu kız elma yedi, cahil ve kötü.”

“Hiç de bile!” diye bağırdı Şeker. “Ben hem akıllıyım, hem de çok şey biliyorum. Adem’in kaburga kemiğinden yapılmadım. Babam bir kitaptan okudu. Ademin kaburga kemiği eksik değilmiş. Sonra ben hiç elma yemedim ki. Neden günahkâr olayım!”

Bir sessizlik oldu.

“İstersen sen yememiş ol. Bir şey değişmez,” dedi Öküz. “Büyüklerin yedi ve onlar kötü.”

“İşte buna evet derim,” dedi İnek. “Mööö. Gerçekten kötüler. Yoksa dünya bu hale gelmezdi.”

“Benim babam annem elma yerler. Çok da iyidirler. Tanıdığım herkes elma yiyor ama kötü bir şey yapmıyor. Babaannem elma giren eve doktor girmez diyor. Belki de elma yemediğim için hastalanıyorum. Elma resmi de yapamıyorum. Elma yemediğim için işte!”

“Resim yapmak günahdır,” diye homurdandı Öküz.

“Sen sus!” dedi İnek. “Söylesene küçük kız, te-

kerlemedekileri kim yaptı? Ağaçları kim kestirdi? Yağmur yağdı, zavallı atın sırtı böyle oldu.”

“Ay canım at. Sırtın çok mu acıyor? Annem asit yağmurlarını anlatmıştı. Hava kirliliği yüzünden işte!”

“Lafı değiştirme,” dedi inek. “Belki de annen baban bu kötü işleri gizlice yapıyorlardır.”

“Hiç de bile!” diye bağırdı Şeker. “Babam üniversitede öğretmendir. Bizim evde pet şişe, naylon torba kullanılmaz. Çünkü onlar toprağa karışıp gübre olmaz. Babam böyle diyor. Anladın mı! Annem de öğretmen. Ozon tabakasını delmesin diye spreylanmıyor, yaaa!”

Karga, “Ozon tabakasımış! Gaaakkk! Gel de bunu gagama anlaaaattt!” diye güldü. “Dün güneyden, deniz kıyısından kuzenim geldi. Caretta caretta yavruları denize gideceklerine otellerin ışığına gidiyorlarmış. Yakında caretta caretta bitecek. Ne diyorsun sen küçük!”

“Vallahi biz yapmadık,” diye bağırdı Şeker. “Biz ağaç kestirmedik. Otel yaptırmadık. Asit yağmurlarını biz yağdırmıyoruz.”

“Peki o zaman kim yaptı?” diye tüm hayvanlar bir ağızdan bağırdılar.

Şeker, gözleri faltaşı gibi açılmış, öylece ortada duruyordu. Önce derin derin soluk aldı. Kaşının birini kaldırdı. Sonunda sevinçle şöyle bağırdı:

"Hepinizin söylediğini anlıyorum. Ben sizi anlıyorum. Bu kötü şeyleri kim yaptı diyorsunuz. Şimdi size söyleyeceğim. Elma yedikleri için değil. Para yüzünden, para. Hiç para diye bir şey duydunuz mu?"

"Hayırrrr."

"Para kâğıttan yapılır. Dur, şey... Ses çıkaran o şeyden de... Immm! Yani madenden de yapılır. Yanımda olsaydı gösterirdim."

"Ne işe yarar bu para?" diye sordu Karga. "Bir kere yerde gördüm. Ama tadı hiç güzel değildi."

"Para yenmez ki akıllım," dedi Şeker. "Bir şey almak istersen para vermek zorundasın. Örneğin çikolata almak istersem para vermem gerek."

"Peki o para nereden alınır?" dedi at.

"Parayı kazanmak için çalışmalısın. İnsanlar yiyecek, giyecek almak için, çocuklarını okutmak için çalışırlar. Ben de okula bu yüzden gidiyorum. Okulda çok iyi şeyler öğreniyorum. Annemle babam da okula gittiler. Sonra çok güzel iş yapıyorlar ve para kazanıyorlar."

"Mırrrr... O kötü insanlar da okula gittiler mi?" diye sordu o ana dek sesi çıkmayan Kedi.

"Bilmiyorum ama bence gitmişlerdir," dedi Şeker.

"Okulda iyi şey öğreniyorlarsa neden kötü şey yapıyorlar?" dedi Kedi.

Şeker bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra heyecanla bağırdı:

"İşte öğretmen bunu anlattı. 'Para hırsı yüzünden gözü dönüyor bazılarının,' dedi."

"Gözü mü dönüyor?" dedi İnek. "Böyle mi?"

İnek gözlerini iyice açıp gözbebeklerini çevirmeye başladı. Sonra bütün hayvanlar, kuşlar İnek'e bakıp aynı şeyi yaptılar.

"Böyle yapınca kötü mü oluyorlar?" diye sordu Öküz. "Arada bir yapıyorum ama çok dikkat ediyorum. Dünyayı düşünmüyorum."

"Ben de," dedi İnek. "Geviş getirirken, düşünürken yaparım. Bazen de sineklere bakmak için... Senin öğretmen yanılmış olmasın!"

"Ay! Çok tatlısınız," dedi Şeker. "Ama anlamıyorsunuz. Bazı insanlar sadece kendini düşünüyor. Çok çok para kazanmak istiyor. Örneğin ağaçları kestirip evler yapıyor, satıyor. Ağaçlar çok yararlı. Annem İnternet'ten buldu. Yağmur ormanları azalmış. Fabrika sahipleri, havayı kirlettiklerini düşünmüyorlar. Fabrika iyi bir şey ama filtre takmaları gerek. Arabalar, bazı yakıtlar havayı kirletiyor. Elektrik elde etmek için büyük şeyler kuruyorlar ve verimli toprağı yok ediyorlar. Oysa elektriğı, güneşten, sudan, rüzgârdan elde edebilirler. Yani suyu, havayı ve toprağı kirletmemek gerek. Yoksa çevre kirliliğı olur. Onlar bunu düşünmüyorlar. Sadece kazanacakları parayı düşünüyorlar. Hava, su, toprak hastalanırsa bitkiler yetişmez. Önlem almak gerek. Ot bulamazsanız ne yiyeceksiniz? Yani İnek, Kedi'yi mi yesin!"

“Miyavvv... Aman Tanrım!” dedi Kedi. “Ağaç bile yok. Nereye çıksam?”

Şeker, kendinden geçmiş, İnternet’ten, ansiklopediden öğrendiklerini büyük bir heyecanla anlatıp duruyordu. Sözünü yarıda bırakmamak için, Öküz dışında alandan teker teker ayrılan hayvanlara, “Durun!” bile diyemedi. Son olarak Karga’nın havalandığını görünce bağırdı:

“Deli dana hastalığı nereden çıktı biliyor musunuz? Zavallı dananın otuna et ve kemik karıştırmışlar. Ucuz olduğu için, dana çabuk büyüsün diye. Çok para kazanmak için. Heyyy! Durun, kaçmayın!”

Öküz hızla ayağa kalkarken böğürdü:

“Dana’ya kimler et yedirdiyse dünyayı başlarına yıkacağım!”

Şeker arkasından gelen öfkeli solumaları duyduğunda, Öküz boynuzlarını sallıyordu. Korkuyla arkasına baktı Şeker. Gözlerinde şimşekler çakan Deli Dana ile yüz yüze geldi. Korkudan ses bile çıkaramadı. Tam bu sırada, hafif, tatlı bir ses, “Yut canım! Yut!” dedi derinden. Şeker ağzındaki bifteği yuttu. Gözlerini açtığı anda yatağındaydı.

Bozulan Dünya

Servis aracı o gün Şeker'i okula erken bırakmıştı. Sınıfta sıra arkadaşı, kıvırcık saçlı, yaramaz Kaan'dan başka kimse yoktu. Canı resim çizmek istedi Şeker'in. Boya kalemlerini çıkardı. Resim defterini aradı. Unutmuştu. Panikledi birden. Şeker için kâğıt ve kalemler eli ayağı gibi bir şeydi. İnsan elini evde nasıl unuttur!

"Al işte bir sayfa," dedi Kaan. "Defterini getirince bana iki sayfa vereceksin, unutma!"

Gözlerinin içi güldü Şeker'in, kafasını salladı. Öğlan dışarı çıkar çıkmaz da resim yapmaya girişti.

Bir gün önce yaşadığı, düş mü gerçek mi olduğunu ayırt edemediği manzarayı çizmeye ve boyamaya başladı. Rengârenk kuşlar, karga, serçeler, papağan, altın yeleli at, inek, kedi... Hepsi ak bir boşlukta havada kaldılar önce. Akılsız öküzü canı çizmek istemedi Şeker'in. Sonra düş gücü yardıma koştu. Yeşil

çimenlerin üstüne bastı hayvanlar. İnek, yavrusunu emzirirken ot yedi. Papağan öküzün boynuzları üstüne tünedi. Kuşlar, dalları kırmızı kiraz, nar, sarı armut, ayva yüklü ağaçların üstünde şakıdılar. Birine de kedi yerleşti. Gökyüzü mavilendi. Pırıl pırıl deniz, dağların eteklerine sokuldu. Caretta caretta yavruları yaldızlanan denize koştular. Dağ yamaçları, gri-mavi zeytin ağaçları, çam ağaçlarıyla donandı. Aralardan şırl şırl dereler aktı. Güneş dağların ardından gü-lümsedi. Şeker keyifle arkasına yaslandı. Güzel ha-vayı soludu.

Tam o sırada "Yuppiiii!" diye bir ses duydu kü-çük kız. Sonra yarattığı o güzelim dünya, Kaan'ın ellerinde havalandı. Kaan, "Ben kırmızı araba çizmek istiyordum!" diye bağırdı. Şeker dondu, kaldı. Oğla-nın gökyüzünü, çimenleri ve her şeyi kara kalemle karartmasını korku ve kaygıyla izledi. Asla eski hali-ne dönmeyecek o güzelim dünya gözlerinin önünde hoyratça bozuldu. Elinden hiçbir şey gelmeden öyle-ce bakakaldı Şeker. Gözleri yaşardı.

"Kâğıt benim değil mi!" dedi Kaan. O çirkin ka-ralamaların arasından kahverengi bir yol geçirdi. Kırmızı kalem, onca uğraşmasına karşın, arabayı ancak toprak rengine bezeyebildi.

"Çok çirkin oldu işte!" diye bağırdı Şeker. "Neden bozdun! Çok güzel olmuştu. Yeniden yapamam ki... Pis!"

“Sana ne!” dedi Kaan. “Benim değil mi! İstersem bozarım. İstersem yeniden yaparım. İstersem de işte böyle yırtarım!”

Şeker'in bozulan dünyası, gözlerinin önünde cırt cırt yırtıldı. Parçaları havalara savruldu. Şeker haykıra haykıra ağlamaya başladı.

Yaratmak

Şeker öğretmen geldiğinde hâlâ ağlıyordu.

"Bak güzelim! Gözlerin kızardı. Yeter artık, ağlama!" diyordu Aysin Hanım.

"Ama ben ağlamıyorum ki! Sesim ağlıyor," diyordu Şeker.

"Yenisini çizersin canım. Sen çok güzel resim yaparsın. Ve biliyor musun belki bu yapacağın resim yarışmaya katılır."

"Ama yenisi aynısı olmaz ki..." diye iç çekiyordu Şeker. "Caretta caretalar denize ulaşamaz. İnek yavrusuna süt veremez. Otlar aynı yeşil olmaz. Hiçbir şey aynısı olmaz."

"Gel buraya Kaan!" diye bağırdı öğretmen. "Arkadaşını ne kadar üzdüğünü görüyor musun! Geçen gün de Sanem'in gözlüğünü kırmıştın. Sen kendini ne sanıyorsun!"

"Yenisini aldık ona. Hem de daha güzel bir gözlük aldık," dedi Kaan. "Benim babamın parası çok. Şeker'e de kocaman bir resim defteri alırız. Ne olmuş yani!"

"Hiçbir şey anlamıyorsun," dedi öğretmen. "Bu kafayla büyüyünce neler yaparsın kim bilir!"

Kaan anlamadı ama Şeker öğretmenin ne demek istediğini anladı. Çünkü öğretmen Aysin Hanım, Şeker'in kafasından geçenleri anladı. Yani, bozulan hiçbir şeyin eski haline dönmeyeceğini biliyordu güzel öğretmen. Bu yüzden sustu Şeker. Birkaç kez daha elinde olmadan iç çekti. Ziya ile Birgül yanına yanaşıp Şeker'i öptüler. Birgül yeni resim defterini Şeker'e uzatıp, "Bunu sana veriyorum," dedi. "Sen çok güzel resim yapıyorsun."

Ziya elindeki kıpkırmızı elmayı Şeker'e uzatıp, "Bak, bu hormonsuz elma," dedi. "Seni çok seviyorum Şeker. Sen sınıfın en güzel kızıydın. Gözlerin kızarsa da dünyadaki en güzel kız sensin. Sonra çok güzel masal uyduruyorsun ve en güzel resmi de sen yapıyorsun. Bunu yersen elma resmi bile yapabilirsin. Hadi gül!"

Şeker elmayı alırken iç çekip güldü. Sonra hani Ziya üzülmesin diye, onun hatırı için kar beyazı ön dişlerini elmaya gömüp hırt diye ısırıldı.

Aman Tanrım! Bu ne hoş bir şeydi böyle! Elmanın o hoş kokulu suyunu yutunca, yeryüzünün en güzel

müziği beyninde çınlamaya başladı. Zeytinin güneş ve yağmurla beslenen özsuyu gibi, ezgiler Şeker'in damarlarına dalga dalga yürüdü. İçinde iekler açtırdı k uk kızın. Ziya'nın yeşil gözlerinde dünyanın en güzel kızını görüyordu Şimdi. Yeni bir Şey tatmış ve beğenmişti. Belki de büyümek, kendine yetmek buydu. Ve çok, ama çok güzel bir duyguydu.

Hemen aceleyle, birkaç ısırik aldığı elmayı masanın üstüne yerleştirdi. Birgül' n armağan ettiği defterine, dünyayı, yani yeryüzünün en güzel, en kırmızı, en kocaman ve en hormonsuz elmasını çizdi. İçine düşlerini, umutlarını, yarışmada birinci olduğunu, öğrendiklerini, k uk bir kızın yaşamak istediği evreni çizdi.

Şeker, Kaan'a kızgındı. Yırtmayı, bozmayı sevmiyordu. O, resim yapmayı, yaratmayı seviyordu.

Mis kokulu yaban çiçekleri üstünde dans eden arıları, zarif kanatlı kelebekleri, ılık yelle nazlı nazlı salınan olgun başakları, toprağı karıştıran solucanları bile çizdi.

Rengârenk boyadı, boyadı, boyadı...

Kitapla ilgili düşüncelerim:

.....

.....

.....